

A SEGUNDA GUERRA MUNDIAL

"Na miña opinión, a política estranxeira de Alemaña ten nun futuro inmediato tres grandes obxectivos. En primeiro lugar, a solución para a cuestión renana nun sentido tolerable para Alemaña e a seguridade de vivir en paz sen a que Alemaña non poderá recobrar as súas forzas. En segundo lugar, a protección dos dez a doce millóns de alemáns que viven agora baixo o xugo estranxeiro. En terceiro lugar, a rectificación das nosas fronteiras orientais, recuperación de Dantzig, do corredor polaco e modificación do trazado da fronteira da Alta Silesia. A máis longo prazo, unión de Austria e Alemaña, aínda que me dou conta de que esta unión complicará moito o problema da nosa organización".

Extracto dunha carta de Stresemann en "Les Papiers" de Stresemann. 7 de setembro de 1925

"Estamos aquí agora en presenza do último problema de debe ser e será resolto (aplausos prologandos na sala). É a última reivindicación territorial que teño que formular en Europa, pero é unha reivindicación á que non renuncio". Recordando as humillacións, e ata as masacres, das que foron vítimas as minorías alemás nos Sudetes, grita nun ton máis desengañado:

"Durante vinte anos, os alemáns de Checoslovaquia e o pobo alemán do Reich tiveron que contemplar este espectáculo. Máis ben, foron forzados a permanecer como espectadores: non é que o pobo alemán acepte esta situación, é que sen armas, non podía axudarles contra os que lles martirizaban.

¡E o mundo das democracias indígnase! aprendemos nestes anos a desprezar ás democracias mundiais. En toda Europa, só atopamos un único Estado que fose unha gran potencia europea e, á cabeza dese Estado, un só home que foi comprensivo cos sufrimentos do noso pobo: ¡o meu gran amigo Benito Mussolini! (A xente grita: ¡Heil Duce!)

Benes está en Praga, e está convencido que non lle pode ocorrer nada porque ten detrás del a Francia e Inglaterra (hilaridade prolongada). Conciudadáns, creo que chegou o momento de falar claro. Non pódese negar o título de pacífico aos que aguantaron unha vergonza tal durante vinte anos. Benes ten un pobo de sete millóns de individuos tras el, e aquí hai un pobo de setenta e cinco millóns de homes". (Aplausos entusiastas)

Finalmente, o Führer recorda as promesas feitas a Chamberlain, proferindo unha última ameaza:

"Asegureille, o que volvo dicir aquí, que unha vez que estea este problema resolto non haberá máis problemas territoriais en Europa... Eu declaro ao pobo alemán: no que concirne á cuestión dos Sudetes, a miña paciencia está ao límite. Benes ten na súa man a paz ou a guerra. Ou ben acepta este ofrecemento e dá finalmente a liberdade aos alemáns, ou ben nós iremos a buscar esa liberdade. Que o mundo se de por decatado"

Adolfo Hitler. Extractos dun discurso pronunciado no Palacio dos Deportes de Berlín, 26.9.1938

"Ante todo, o fascismo, no que concirne en xeral ao futuro e ao desenvolvemento da humanidade, e deixando aparte toda consideración de

política actual, non cre na posibilidade nin na utilidade da paz perpetua. Por esa razón rexeita o pacifismo, o cal no fondo esconde unha renuncia á loita e unha covardía ante o sacrificio. Unicamente a guerra leva ao seu punto máximo de tensión todas as enerxías humanas e imprime un selo de nobreza aos pobos que posúen a valentía de enfrontarse a ela. As restantes experiencias son só sucedáneos que non colocan nunca ao home fronte a el mesmo, ante a alternativa da vida ou a morte. É por iso que unha doutrina que parta do postulado previo da paz é allea ao fascismo. Así como son alleos ao fascismo, aínda que se aceptaron polo que poidan ter de útiles en certas situacións políticas, todas as construcións internacionais e societarias, as cales, como ben demostrou a historia, poden disgregarse no vento despois de que certos elementos sentimentais, ideais ou prácticos, axitan o corazón dos pobos."

Mussolini, 1932. Concepción da guerra e a paz.

"O Goberno Imperial de Xapón e o Goberno Alemán, considerando que o obxectivo da Internacional Comunista, coñecida co nome Komintern, é a destrución dos Estados existentes por todos os medios ao seu alcance e o exercicio da violencia contra os mesmos; convencidos de que permitir a inxerencia da Internacional Comunista nos asuntos internos das nacións, non só pon en perigo a súa paz interior e o seu benestar social, senón que constitúe ademais unha ameaza para a paz xeral do mundo; desexosos de cooperar entre si para defenderse contra as actividades subversivas do comunismo, conviñeron o seguinte:

Artigo 1º: As altas partes contratantes conveñen que se manterán reciprocamente informadas achega das actividades da Internacional Comunista, que comentarán as necesarias medidas de defensa e que cooperarán estreitamente con vistas á execución de devanditas medidas.

Artigo 2º: As altas partes contratantes invitarán conxuntamente a terceiros Estados cuxa paz interior atópese ameazada polas actividades subversivas da Internacional Comunista a adoptar medidas de defensa de acordo co espírito do presente Pacto, ou ben a participar no mesmo."

Berlín, 25 novembro, 1936. Pacto Antikomintern.

"¡Camisas negras da revolución! ¡Homes e mulleres de toda Italia! ¡Italianos, habitantes de todas as rexións do mundo, máis aló das montañas e os océanos! ¡Escoitade!

Unha hora solemne na historia da patria está a piques de soar. Vinte millóns de italianos están nestes momentos reunidos nas prazas de Italia. É a máis grande manifestación de toda a historia do xénero humano. Vinte millóns de italianos, pero un único corazón, unha única vontade, unha soa decisión. Esta manifestación demostra que a identidade de Italia e o fascismo é perfecta, absoluta e inalterable. Só cerebros rebrandecidos en ilusións puerís ou aparvados pola profunda das ignorancias poden pensar o contrario, porque ignoran o que é a Italia fascista de 1935.

Na Sociedade de Nacións, no canto de recoñecer o xusto dereito de Italia, atrévense a falar de sancións. (...) Ata que non se demostre o contrario, négome a crer que o pobo de Gran Bretaña, o verdadeiro, queira verter o seu

sangue e empuxar a Europa pola vía da catástrofe, por defender a un país africano, universalmente recoñecido como bárbaro e indigno de figurar entre os pobos civilizados.

Con todo, non podemos finxir ignorar as eventualidades do mañá. Ás sancións económicas, nós responderemos coa nosa disciplina, coa nosa sobriedade, co noso espírito de sacrificio."

Discurso de Mussolini difundido por radio o 2 de outubro de 1935

Excelentísimo Señor:

No comunicado que tiveron o honor de dar a coñecer a V.E. o 1 de Setembro, informaba a V.E. seguindo as instrucións do Secretario para Asuntos Exteriores da súa Maxestade, que o goberno da súa Maxestade do Reino Unido cumprirá sen demora as súas obrigacións con Polonia, se o goberno alemán non está disposto a dar ao goberno da súa Maxestade do Reino Unido seguridades satisfactorias de que o goberno alemán suspende toda acción de ataque contra Polonia e está disposto a retirar inmediatamente as súas tropas de territorio polaco.

Aínda que este comunicado foi dado a coñecer fai máis de vinte e catro horas, non obtivo ningunha resposta habendo, pola contra continuado e aumentado os ataques alemáns contra Polonia. Por iso, teño o honor de informar a V.E. que, no caso de que ata as 11 horas da mañá (hora de verán británica) de hoxe, 3 de Setembro, non sexa dada unha seguridade satisfactoria no sentido antes mencionado, polo goberno alemán e chegue a Londres a mans do goberno da súa Maxestade, existirá, desde ese momento, un estado de guerra entre os dous países.

Neville Henderson. Embaixador do Reino Unido en Berlín.

¡Camaradas!, ¡Cidadáns! ¡Irmáns e Irmás! ¡Homes do noso Exército e a nosa Mariña!. ¡Diríxome a vós, os meus amigos!

O pérfido ataque militar á nosa terra, iniciado o 22 de xuño pola Alemaña de Hitler, continua.

Malia a heroica resistencia do Exército Vermello, e aínda que as máis selectas divisións inimigas e as mellores unidades da forza aérea foron feitas anacos e atoparon a súa morte no campo de batalla, o inimigo segue avanzando, lanzando forzas de refresco ao ataque.

As tropas de Hitler lograron capturar Lituania, unha considerable parte de Letonia, o Oeste da Rusia branca e parte do Oeste de Ucraína. A forza aérea fascista está ampliando o ámbito de operacións das súas bombardeos e está bombardeando Murmansk, Orsha, Mogilev, Smolensk, Kiev, Odessa e Sebastopol. Un grave perigo se cerne sobre o noso país (...).

Esta guerra coa Alemaña fascista non pode ser considerada como unha guerra ordinaria. Non só é unha guerra entre dous exércitos, é tamén unha gran guerra do pobo soviético contra as forzas do fascismo alemán. O obxectivo

desta guerra nacional do noso país contra os opresores fascistas, non é só a eliminación do perigo que pende sobre o noso país, senón tamén axudar a todos os pobos europeos que sofren baixo o xugo do fascismo alemán.

Nesta guerra de liberación non debemos estar illados. Nesta guerra teremos aliados leais nos pobos de Europa e América, incluídos os alemáns que están escravizados polos déspotas hitlerianos. A nosa guerra pola liberdade do noso país mesturárase coa dos pobos de Europa e América pola súa independencia, polas liberdades democráticas. Será unha fronte unida de pobos defendendo a liberdade e contra a escravitude e as ameazas de escravitude do exército fascista de Hitler (...) Camaradas, as nosas forzas son innumerables. A arrogancia inimiga pronto lles descubrirá o seu custo. Xuntos no Exército Vermello e na Armada, miles de traballadores, granjeros colectivos e intelectuais están alzándose para golpear ao inimigo agresor(...) Co fin de asegurar a rápida mobilización de todas as forzas das xentes da URSS, e rexeitar ao inimigo que a traizón atacou o noso país, foi formado un Comité Estatal de Defensa en cuxas mans foi delegado enteiramente o poder do Estado.

O Comité Estatal de Defensa entrou en funcións e chamou ao servizo militar do noso pobo para reunirse en torno ao partido de Lenin-Stalin e ao redor do Goberno soviético así como abnegadamente para apoiar ao Exército Vermello e á Armada, para demoler ao inimigo e asegurar a vitoria.

¡Todas as nosas forzas para apoiar ao noso heroico Exército Vermello á nosa gloriosa Armada Vermella! ¡Todas as forzas do pobo para a demolición do inimigo! ¡Adiante, a por a nosa vitoria!

Stalin. 3 de xullo de 1941

Nos, Emperador de Xapón pola graza do ceo, facemos saber que declaramos a guerra aos Estados Unidos de Norteamérica e ao Imperio británico. A nación enteira, con vontade unida, mobilizará todas as súas forzas a fin de que nada sexa esquece do para alcanzar os nosos obxectivos de guerra.

Asegurar a estabilidade en Asia Oriental e contribuír á paz mundial son os fins da nosa política. En verdade que foi inevitable e moi afastado dos nosos desexos o ver ao noso Imperio cruzar agora os seus lumes con Norteamérica e Gran Bretaña. Máis de catro anos pasaron desde que China non acertou a comprender as verdadeiras intencións do noso Imperio e comprometeu a paz do Extremo Oriente, aínda que o Goberno nacional chinés sexa restablecido en Nankín e o Xapón sosteña con el relacións de boa veciñanza e colaboración. O réxime que continuou vivindo en Chungking contou coa protección de Estados Unidos e Gran Bretaña. Estas nacións fomentaron as súas preparativos militares nos catro costados do noso Imperio para desafiárlle. Obstaculizaron o comercio no Pacífico e romperon, finalmente, as relacións económicas.

esperamos con paciencia, na esperanza de que o noso Goberno lograría restablecer a paz; pero os nosos adversarios non demostraron o menor espírito de conciliación. De non poñer remedio a este estado de cousas, non soamente

se anularían os esforzos realizados polo noso Imperio durante numerosos anos para a estabilización do Asia Oriental, senón que se poñía en perigo tamén a existencia da nosa nación.

Temos confianza en que o labor que nos foi legado polos nosos antepasados será moi pronto restablecida no Asia Oriental.

Declaración de guerra de Xapón.

As condicións de armisticio seguintes son presentadas polo Xeneral D. G. Einsehower, Comandante en Xefe das Forzas Aliadas, en virtude da autoridade que se lle conferiu polos Gobernos dos Estados Unidos e da Gran Bretaña, en interese das Nacións Unidas, e aceptadas polo Mariscal Pietro Badoglio, Xefe do Goberno italiano:

1. Cesación inmediata de toda actividade hostil por parte das forzas armadas italianas.
3. Todos os prisioneiros ou internados, cidadáns das Nacións Unidas, deberán ser entregados inmediatamente ao Comandante en Xefe Aliado e ningún deles poderá ser nin agora nin máis tarde evacuado a Alemaña.
5. A Mariña Mercante italiana poderá ser requisada polo Comandante en Xefe Aliado para as necesidades do seu programa militar- aval.
6. Rendición inmediata de Córsega e de todos os territorios italianos tanto insulares como metropolitanos aos Aliados, para ser utilizados como bases de operacións ou para os demais fins que os Aliados poidan xulgar útiles.
8. Regreso inmediato a Italia de todas as forzas armadas italianas que toman parte na guerra actual, calquera que sexa a rexión en que estas forzas están combatendo actualmente.
9. Garantía do Goberno italiano de que en caso de necesidade serán empregadas todas as forzas armadas de que el dispoña no cumprimento pronto e exacto do presente armisticio.
10. O Comandante en Xefe das Forzas Aliadas resérvase o dereito de adoptar todas as medidas que xulguen necesarias en protección dos intereses das Forzas Aliadas para a realización da guerra, e o Goberno de Italia comprométese a adoptar todas as medidas administrativas ou de calquera outro carácter que poidan ser ordenadas polo Comandante en Xefe; en particular, o Comandante en Xefe establecerá o Goberno militar aliado nas partes do territorio italiano onde o xulgue necesario para o interese militar das Nacións Unidas.

As condicións do presente Armisticio non serán dadas á publicidade sen a aprobación previa do Comandante en Xefe Aliado. O texto en inglés considerárase como texto oficial.

Armisticio Italiano 1943, G. Castelán - W. B. Smith

1. Nós, os abaixo asinantes, en nome do Alto Mando alemán, entregamos polo presente instrumento, sen condicións ao Mando Supremo das Forzas Expedicionarias Aliadas e, ao mesmo tempo, ao Alto Mando Soviético todas as forzas terrestres, navais e aéreas que ata o presente estaban baixo control alemán.

2. O Alto Mando alemán dará inmediatamente a todas as autoridades militares, navais e aéreas alemás e a todas as forzas que están baixo control alemán a orde de cesar todas as operacións activas ás 23,01 horas, da Europa Central, do 8 de maio, e de permanecer nas posicións que ocupen naquel momento. Ningún navío, embarcación ou avión poderá ser afundido ou destruído e as respectivas quillas, máquinas e equipos non poderán ser obxecto de dano algún.

3. O Alto Mando alemán transmitirá inmediatamente aos Comandantes interesados todas as demais ordes dadas polo Comandante supremo das Forzas Expedicionarias Aliadas e polo Alto Mando soviético e garantirá o seu cumprimento.

4. A presente Acta de rendición militar faise sen prexuízo doutra e substituirase por un acta xeral de capitulación imposto polas Nacións Unidas ou en nome delas e aplicable a toda Alemaña e ás forzas armadas alemás.

5. No caso de que o Alto Mando alemán ou certas forzas postas baixo o seu control non se conformen coa presente acta de rendición, o Comandante Supremo das Forzas Expedicionarias Aliadas e o Alto Mando soviético adoptarán medidas punitivas ou aquelas outras que xulguen apropiadas.

En nome do Alto Mando alemán: Jodl En presenza: Polo Mando Supremo das Forzas Expedicionarias Aliadas W. B. Smith. Polo Alto Mando soviético:

**Ivan Susparoff. Polo Alto Mando francés: Xeneral F. Sevez.
Reims (Francia) ás 02:41 do 7 de maio de 1945**

«O Reino Unido, os Estados Unidos de América e a Unión de Repúblicas Socialistas Soviéticas detentarán a autoridade suprema eh o concernente a Alemaña. No exercicio desta autoridade tomarán as medidas que estimen pertinentes para a paz futura e a seguridade, comprendendo o desarme completo, a desmilitarización e o desmembramento de Alemaña». (...)

1.º Alemaña deberá reembolsar en especie as perdas sufridas pola súa causa polos países aliados durante a guerra. As reparacións deberán ser percibidas, prioritariamente, polas nacións que soportaron o fardo máis pesado da guerra, que sufriron as perdas máis pesadas e que contribuíron á vitoria sobre o inimigo(...).

A Conferencia decidiu que a cuestión dos grandes criminais de guerra será obxecto dunha investigación polos tres ministros de Asuntos Exteriores que

presentarán un informe en tempo oportuno, tralo final da Conferencia (...).

J. V. Stalin - F. D. Roosevelt - W. Churchill. Conferencia de Yalta.

O Premier da Unión das Repúblicas Socialistas Soviéticas, o primeiro Ministro do Reino Unido e o Presidente dos Estados Unidos de América serán consultados no interese común dos pobos dos seus países respectivos e dos da Europa liberada. Afirman conxuntamente o seu acordo para determinar unha política común dos seus tres Gobiernos durante o período temporal de inestabilidade da Europa liberada, co fin de axudar aos pobos de Europa liberados da dominación da Alemaña nazi, e aos pobos dos antigos Estados satélites do Eixe, a resolver por medios democráticos os seus problemas políticos e económicos máis apremiantes (...).

Por esta declaración reafirmamos a nosa fe nos principios da Carta do Atlántico, a nosa fidelidade á Declaración das Nacións Unidas e a nosa determinación de construír en cooperación coas outras nacións pacíficas, unha orde mundial que se inspire nas leis da paz, da seguridade, da liberdade e do benestar xeral de toda a humanidade.

Conferencia de Yalta.

A Carta das Nacións Unidas que acabades de asinar é unha sólida estrutura sobre a cal poderemos edificar un mundo mellor e a Historia honraravos por iso. Entre a vitoria en Europa e a vitoria final sobre o Xapón, nas máis devastadora das guerras, lograstes unha vitoria sobre a mesma guerra. Foi a esperanza desta Carta o que contribuíu a soste o valor dos pobos aflixidos no transcurso dos días máis difíciles da guerra, porque é unha declaración de fe inconvencible feita polas nacións da terra: fe en que a guerra non é inevitable e fe en que é posible manter a paz

(...) Houbo moitos que dubidaron que puidese chegarse a un acordo entre estas cincuenta nacións, tan diferentes pola súa raza e relixión, polo seu idioma e a súa cultura. Pero estas diferenzas foron borradas cunha inquebrantable unidade de determinación: atopar un medio para acabar coas guerras.

Co seu propio exemplo, as nacións poderosas do mundo deben alumar o camiño da xustiza internacional. Este principio é a guía espiritual pola cal débese cumprir a Carta; non polas palabras soamente, senón por actos concretos, continuados e de boa vontade. Hai un momento para facer plans e hai outro momento para actuar. O momento de actuar é agora. Polo tanto, que cada un no seu propio país e conforme ás súas propias modalidades procure a inmediata aprobación desta Carta e que a converta en algo con vida.

(...) Deben eliminarse as barreiras comerciais artificiais e antieconómicas co fin de que o nivel de vida do maior número de xente posible sexa elevado en todas as partes do mundo, pois o estar libres da necesidade é unha das catro liberdades fundamentais polas cales esforzámonos todas as nacións grandes e poderosas do mundo, que deben asumir a dirección neste terreo económico

como nos demais.

(...) Esta oportunidade mostra novamente a continuidade da Historia. Por esta Carta destes realidade ao ideal dese gran estadista de fai unha xeración: Wilson. Con esta Carta avanzastes cara á meta pola cal o valente xefe desta segunda guerra mundial traballou, loitou e deu a súa vida: Roosevelt. Con esta Carta levastes á realización os obxectivos e propósitos de moitos homes de ampla visión nos vossos propios países e que dedicaron as súas vidas á causa da organización da paz mundial.

A todos nós, a todos os nosos países, foinos confiada agora o labor de converter en acción esas palabras que escribistes. Na nosa acción decidida deas cansan as esperanzas dos que caeron, dos que viven agora e dos que aínda non naceron ás esperanzas dun mundo de países libres, con niveis de vida apropiadamente elevados, que traballarán e cooperarán nunha amistosa e civilizada comunidade de nacións. Esta nova estrutura de paz estase levantando sobre sólidos cimentos.

Non deixemos pasar esta oportunidade suprema para establecer o imperio mundial da razón, de poder crear unha paz duradeira baixo a guía de Deus.

Harry S. Truman, Conferencia de San Francisco 1945.

PROPOSITOS E PRINCIPIOS

Artigo 1

Os Propósitos das Nacións Unidas son:

1. Manter a paz e a seguridade internacionais, e con tal fin: tomar medidas colectivas eficaces para previr e eliminar ameazas á paz, e para suprimir actos de agresión ou outros quebrantamentos da paz; e lograr por medios pacíficos, e de conformidade cos principios da xustiza e do dereito internacional, o axuste ou arranxo de controversias ou situacións internacionais susceptibles de conducir a quebrantamentos da paz;
2. Fomentar entre as nacións relaciones de amizade baseadas no respecto ao principio da igualdade de dereitos e ao da libre determinación dos pobos, e tomar outros medidas adecuadas para fortalecer a paz universal;
3. Realizar a cooperación internacional na solución de problemas internacionais de carácter económico, social, cultural ou humanitario, e no desenvolvemento e estímulo do respecto aos dereitos humanos e ás liberdades fundamentais de todos, sen facer distinción por motivos de raza, sexo, idioma ou relixión; e
4. Servir de centro que harmonice os esforzos das nacións por alcanzar estes propósitos comúns.

Artigo 2

Para a realización dos Propósitos consignados no Artigo 1, a Organización e os

seus Membros procederán de acordo cos seguintes Principios:

1. A Organización esta baseada no principio da igualdade soberana de todos os seus Membros.
2. Os Membros da Organización, a fin de asegurarse os dereitos e beneficios inherentes á súa condición de tales, cumprirán de boa fe as obrigacións contraídas por eles de conformidade con esta Carta.
3. Os Membros da Organización arranxarán as súas controversias internacionais por medios pacíficos de tal xeito que non se poñan en perigo nin a paz e a seguridade internacionais nin a xustiza.
4. Os Membros da Organización, nas súas relacións internacionais, absteranse de recorrer á ameaza ou ao uso da forza contra a integridade territorial ou a independencia política de calquera Estado, ou en calquera outra forma incompatible cos Propósitos das Nacións Unidas.
5. Os Membros da Organización prestaron a esta toda clase de axuda en calquera acción que exerza de conformidade con esta Carta, e absteranse de dar axuda a Estado algún contra o cal a Organización estiver exercendo acción preventiva ou coercitiva.
6. A Organización fará que os Estados que non son Membros das Nacións Unidas condúzanse de acordo con estes Principios na medida que sexa necesaria para manter a paz e a seguridade internacionais.
7. Ningunha disposición desta Carta autorizará ás Nacións Unidas a intervir nos asuntos que son esencialmente da xurisdición interna dos Estados, nin obrigará; aos Membros a someter devanditos asuntos a procedementos de arranxo conforme á presente Carta; pero este principio non se opón á aplicación das medidas coercitivas prescritas no Capítulo (...)

San Francisco 26 de xuño de 1945. Carta das Nacións Unidas.

PIB das potencias durante a Segunda Guerra Mundial
(en miles de millóns de \$ a prezos de 1990)

	1938	1938	1940	1941	1942	1943	1944	1945
EEUU	800	869	943	1.094	1.235	1.399	1.499	1.474
Reino Unido	284	287	316	344	353	361	346	331
Francia	186	199	82	-	-	-	-	101
Italia	-	-	-	-	-	-	117	92
URSS	359	366	417	359	318	464	495	396
Aliados	1.629	1.721	1.757	1.798	1.906	2.223	2.458	2.394
Alemaña	351	384	387	412	417	426	437	310
Francia	-	-	82	130	116	110	93	-
Austria	24	27	27	29	27	28	29	12
Italia	141	151	147	144	145	137	-	-
Xapón	169	184	192	196	197	194	189	144
Eixe	686	747	835	911	903	895	748	466
Aliados/Eixe	2.4	2.3	2.1	2.0	2.1	2.5	3.3	5.1

Número de falecidos durante a Segunda Guerra Mundial

País	Militares	Civís	Total
URSS	12.000.000	17.000.000	29.000.000
Polonia	597.000	5.860.000	6.270.000
Alemaña	3.250.000	2.440.000	5.690.000
Iugoslavia	305.000	1.350.000	1.660.000
Romanía	450.000	465.000	915.000
Hungría	200.000	600.000	800.000
Francia	245.000	350.000	595.000
Italia	380.000	153.000	533.000
Reino Unido	403.000	92.700	495.000
EEUU	407.000	6.000	413.000
Checoslovaquia	7.000	315.000	322.000
Países Baixos	13.700	236.000	249.000
Grecia	19.000	140.000	159.000
Bélxica	76.000	23.000	99.000

